

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Prænotatio IV. Claves Ecclesiæ, & gladius Petri, pro Pontificia dignitate,
deque inde petitis Pontificijs titulis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

PRÆNOTATIO IV.

*Claves Ecclesiæ, & Gladius Petri pro Pontificia potestate;
de quibus inde petitis Pontificijs Titulis.*

ET apud Patres, & in communi vsu Catho-
licorum, mentio sæpè est clauium Ecclesiæ,
& gladij B. Petri, quibus metaphoris expri-
mitur suprema B. Petri in Dei Ecclesiâ pote-
stas: Atque adeò tituli inde petiti, sunt pro-
prij Romani Pontificis, meritoque ei tribuuntur. Vtrum-
que stabilio, & enucleo.

Prior Metaphora, à qua Pontifex, *Clauiger*, aut *Ianitor Cælorum*, sæpè appellatur, ducta est ex illis Christi verbis Matth. 16. ad Petrum, fidem insigniter professum; *Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & tibi dabo claves Regni Cælorum: & quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in Cælis: & quodcunque solueris super terram, erit solutum & in Cælis.* Hoc esse [tonitru muneris singularis, quod totius mundi latitudinem, omniumque vbiq; fidelium ora compleuit;] sci-
tè dixit Petrus Damiani serm. 1. de S. Marco. Et similiter S. Leo IX. Epist. 1. quæ est ad Michaëlem, & Leonem, ad hunc Matthæi locum respiciens, vocat [Euangelicam veritatem, ad cuius tonitruum quisquis non expergiscitur, non dormit, sed omninò est mortuus, cui iam frustra ab hominibus clamabitur.] Seruasse porrò Christum fidem ibi datam, & implese quod tunc sponndit, nemo sanus reuocarit in dubium. Dirigi autem sermonem à Christo ad S. Petrum, eumque esse petram illam, super quam Christus dicit, ædificandam Ecclesiam, est Catholicis extra-
controuersiam. In primis enim ita fert certa, & constans traditio Patrum, quos adducunt Robertus Arboricensis

tom. 1.

fia inædificanda spondetur, neque esse omnes Christianos, quæ fuit Erasmi imaginatio, vt cumque insinuata ab Etherio, & Beato lib. 1. contra Elipandum *serè initio*, sed non nisi verbo tenus: iure autem reiecta à Pamelio ad 55. Epistolam S. Cypriani num. 35. Neque esse ipsum Christum, vt commentus est Calvinus. Neque item esse confessionem fidei, vt voluit Lutherus; Neque esse omnes Apostolos, vt commenti sunt Lutherani, sed verè esse solùm S. Petrum. Nam particulæ illæ, *hanc Petram; & tibi dabo*, ad solam S. Petri personam diriguntur; eique soli postea Ioa. 21. data est potestas adumbrata per clauces, cum Christus promissum exoluit. Nullus sanè notarius (vt rectè notauit Caietanus tom. 1. Opusc. tract. 3. cap. 4.) pluribus aut expressioribus circumstantijs de signaret hæredem, quàm Euangelista designauit delectum à Christo S. Petrum eo loco.

His ita suppositis, explicandum breuiter est, quæ notio subijciatur clauibus Regni Coelorum, B. Petro, quatenus vniuersalis Ecclesiæ Rectori, eo loco concessis; sic enim perspicuum fiet titulos *clauicularij Coelorum, vel clauigeri Ecclesiæ, aut Ianitoris Cæli, siuè clauis ad regnum*, quo pacto loquitur S. Augustinus serm. 29. de Sanctis; cum vel S. Petro tribuuntur, vel absolutè proponuntur, cadere in Romanum Pontificem. Se ponenda verò in primis est ab hoc loco, ea metaphora, quæ interdum *clauces Cæli* vsurpantur pro merito coelum referante, siuè ad exorandam aliquam gratiam; qua ratione dictum est, *linguæ eorum clauces Cæli factæ sunt*; siuè ad Beatitudinis adeptionem, vel Dei insignem notitiam: Quo pacto clauces accepit S. Augustinus serm. 226. de temp. dicens: [Oratio iusti, clauis est coeli] Similiter clauces coeli sumpsit S. Ambrosius serm. de Ieiunijs, & Quadragesima; monstrans clauces S. Petri, esse fidem præcellentem. Eucherius quoque homil. de Natal. Apost. quærens quomodò S. Paulus, qui clauces regni coelorum non acceperat, in tertium coelum subire potuisset; Respondet. [Agnoscamus Charissimi, veras coelorum clauces,

ues,

ues, meritorum esse virtutes. Quantum autem arbitror, omnes in nobis habere possumus clauis Regni Cœlorum, & quidem duplicem vim gerentes, duplicem habentes effectum. Fides, humilitas, patientia, castitas, quasi bonæ clauis, aperiunt Dei portam; sed & superbiam, iracundiam, cupiditatem, non immeritò clauis esse dixerim: Nam claudunt Regna Cœlorum. Primus Angelus per superbiam, & elationem, magnam clauem, & validissimam seram inter se, & cœlum misit: Paulus autem humilitatis, & pietatis clauibus vsque ad tertiam Cœli Regiam penetravit.] Videndus qui de his Regni Cœlorum clauibus simul, & portis, agit, Origenes in cap. 16. Matth. ad illud, *tibi dabo clauis*. Has Regni Cœlorum clauis, constat non esse eas, quas Christus specialiter tradidit S. Petro, & in quarum notionem aperiendam incumbimus. Itaque dimittendæ in præsentia sunt, tantumque vestigandum quo spectet expressio potestatis S. Petri in regenda Ecclesia per clauis.

Iansenius cap. 66. Concord. ad illud Christi, *tibi dabo clauis*, Lindanus lib. 4. Panopl. cap. 81. & Bosius lib. 18. de signis cap. 1. Metaphoram clauium petunt ex communi vsu tradendi Oeconomis clauis Domus, & omnia quæ intra eam sunt ob signata, vel clausa. Addunt item eam Metaphoram posse referri ad vsu illum, quo Principibus aduentantibus afferuntur clauis ad significationem subiectionis, & supremæ eorum potestatis; sic enim volunt datas esse S. Petro clauis Ecclesiæ, expressæ nomine *Regni Cœlorum*. Et quamuis S. Petrus propriè loquendo non sit Princeps, & Dominus Ecclesiæ, quod Eugenium admonerat S. Bernardus lib. 3. de consider. cap. 1. sed tantum sit Ecclesiæ Moderator, & Rector, tamen neque Ioseph erat nisi præfectus Domus Pharaonis; & tamen de Ioseph scriptum est, quod Pharaon constituisset eum Dominum Domus suæ, & principem omnis possessionis suæ. Quamuis autem ea declaratio Metaphoræ clauium, non est incon-

grua, tamen non est minùs verisimilis alia, quam in hanc rem tradit Sanderus lib. I. de clau. David cap. I. ducens in hoc negotio metaphoram clauium à facultate claudendi, & aperiendi, quam habet is, cui Ianitoris officium commissum est. Ea enim claudendi, aperiendique facultate, exercetur vsus maximè directus Clauium. Nam quid magis congruit clauibus, quàm aperire, vel claudere? Itaque significatur sub ea clauium metaphora, potestas Pontifici concessa ad claudendum Regnum cœlorum propriè dictum, illud uè referandi per datam, aut negatam absolutiorem à culpis cœlum intercludentibus; Iuxta illud S. Maximi homil. I. de SS. Petro, & Paulo, post præmissam expansionem confessionis de Christi diuinitate à B. Petro editæ: [*Hæc illi confessio dedit, vt antea clauis regni cœlorum acciperet, quàm Cœli Ianuas introiret. Sed ne quæ vos, fratres, de creditis Petro clauibus regni, more nostrarum clauium cogitatio terrena permoueat. Clauis enim cœli, lingua est Petri, quia singulorum merita censendo, Apostolus vnicuique regnum cœlorum, aut claudit, aut aperit. Non est ergo clauis ista, mortalis Artificis aptata manu, sed data à Christo potestas est iudicandi. Deniquè ait eis, quorum remiseritis peccata remissa erunt, & quorum detinueritis, detenta erunt.] Videtur eodem modo S. Petri clauis accipere S. Bernardus serm. 69. in Cant. Ait enim intrari ad Thesaurus sapientiæ, & scientiæ Dei, per clauis Petro collatas; quæ aliud non sunt, quàm [potestas aperiendi, & claudendi, atque inter excludendos, & admitteudos discretio:] quod videtur pertinere ad munus remittendi peccata.*

Nec eo duntaxat modo S. Petrus per commissas sibi clauis aperire, vel claudere potest Regnum cœlorum propriè dictum, sed etiam, quia aditus in regnum illud, siue in æternam beatitudinem, pendet à vera fide, sine qua nemo est aptus ad assequendum cœleste regnum, siue æternam felicitatem. At referatio Mysteriorum fidei, & eorum vera,

ac secura intelligentia, reprobatis extraneis interpretationibus, fit per potestatem S. Petro concessam. Itaque bellè per clauium metaphoram sic aptatam, idest per sic expositas clauis Regni Cœlorum, exprimitur potestas vniuersalissima collata Pontifici in Ecclesiam vniuersam, tam ad docendum, quàm ad iudicandum, & quomodo-libet regendum. Nam Isaia 22. vbi Eliakim substituitur pro Sobna, vt significetur conferri illi summam potestatem in templum, adhibetur metaphora seræ, quæ clauis admota aperit, clauditur ostium.

Et iuxta sic expositam clauium metaphoram, rectè intelligitur, quod de varietate clauium S. Petro concessarum legitur apud nonnullos, qui pro triplici actu potestatis interuenientis ad plenè, & integrè obeundam totius Ecclesiæ præfecturam, triplicem S. Petri clauem secernunt; nempe scientiæ, potentiæ, & Iurisdictionis. Ita Marianus Victorius lib. de confessione cap. 12. & alij passim. Ad clauem primam, pertinet referatio, siuè propositio veræ doctrinæ. Eam quippè propositionem, Christus ipse Luca 11. expræsit nomine *clauis scientiæ*, cum dixit, *veh vobis Pharisei, qui accepistis clauem scientiæ*, idest quibus in vestro supremo capite data est potestas directiua, seù legislatiua, & consequenter correctiua delinquentium. Ad clauem tertiam, pertinent functiones aliæ in rectione adæquata inclusæ, quibus, & dispensationes, & sacramentorum administrationes, ac huiusmodi alia continentur. Et iuxta hoc, vt significaretur omnes has inadæquatas potestates integrasse vnã plenam S. Petri potestatem in vniuersam Ecclesiam, olim seclusa etiã clauis inferorum, quàm Ecclesiæ præter clauis vitæ tribuit creditus Augustinus homil. 2. in Apocal. ea, inquam, clauis seclusa, quæ à Deo non est collata, sed ab vnoquoque sibi peruersè fabricata; ternæ clauis S. Petro olim appingi solebant, vt ex vetustissimis Urbis monumentis prodit Scholiastes ad Opusc. 4. Petri Damiani. Passim tamen non nisi binæ clauis S. Petro appin-

gua.

guntur, & quidem vna aurea, alia argentea, vt ex multis Ecclesijs Romanis, & portis variarum Italiae Ciuitatum, ac insignibus Pontificum, notat Molanus lib. 3. de Imag. cap. 21. auream referens ad potestatem iudiciariam in foro pœnitentiæ, argenteam verò ad potestatem vibrandi excommunicationem. Dixerim potiùs hoc clauium binario, exprimi duo illa vulgata membra, clauium scientiæ, & potentiæ; comprehendendo *sub potentia* Iurisdictionem, & omnia ad eam paulò ante reducta. Atque in eum modum exponendo claues, verum erit quod dixit Caietanus tom. 1. Opusc. tract. 7. cap. 5. beneque illustrat Bellarminus lib. 1. de Pontif. cap. 13. Claues Ecclesiæ, esse in sola summa potestate rectorice, quia nulli alij competit, functiones illas omnes exercere, etiamsi alijs præter summum Ecclesiæ rectorem, Math. 18. concessa legatur potestas ligandi, atque soluendi; (vtiquè in foro pœnitentiæ, ac Iudiciali) quæ potestas à S. Hieronymo lib. 1. contra Iouin. vocatur nomine clauium, & clauem scientiæ, ac potentiæ comprehendit, vt ex Alliacensi tradit Gabriel lect. 1. in Canon. littera D. Hoc esse Pontificium ligandi, atque soluendi, specialiter quidem S. Petro datum, simul tamen omnibus Apostolis, & in eis Catholicis Episcopis collatum, fusè prosequitur Hincmarus in Opusc. ad Hincmarum Iuniorem c. 20. [Qui Regem Coelorum (inquit) vt Augustinus, & cœteri Doctores exponunt, maiori præ cœteris deuotione confessus est, meritò præ cœteris ipse conlatis clauibus, regni coelestis munere donatus est, vt constaret omnibus, quia absque ea confessione, ac fide, regnum coelorum nullus possit intrare. Claues autem Regni Coelorum, ipsam discernendi scientiam, potentiamque nominat, quia dignos recipere in regnum, indignos secludere debet à regno. Vnde manifestè subiungit. *Et quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in Cœlis: & quodcunque solueris super terram erit solutum & in Cœlis.* Quæ soluendi, ac ligandi potestas, quamuis soli Petro data videatur à Domino, absque vlla

ta-

tamen dubietate noscendum est, quia, & cœteris Apostolis datur, ipso teste, qui post passionis, resurrectionisque suæ triumphum, apparens eis insufflauit, & dixit omnibus: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt.* Nec non etiam nunc in Episcopis, ac Presbiteris, omni Ecclesiæ officium idem committitur: vt videlicet agnitis peccatorum causis, quoscunque humiles, ac verè poenitentes aspexerit, hos iam à timore perpetuæ mortis miserans, absoluat: quos verò in peccatis, quæ egerunt persistere cognouerit, illos perennibus supplicijs obligandos insinuet, &c. Omni igitur Electorum Ecclesiæ, iuxta modum culparum, vel poenitentia, ligandi, & soluendi datur authoritas. Sed ideò B. Petrus, qui Christum vera fide confessus, verò est amore secutus, specialiter clauis Regni Cœlorum, & principatum iudiciariæ potestatis accepit, vt omnes per orbem credentes intelligant, quia quicumque ab vnitae fidei, vel societatis illius quolibet modo semetipsos segregant, tales nec vinculis peccatorum absolui, nec ianuam possint regni cœlestis ingredi.] Melius S. Leo serm. 3. de sua Assumpt. collationem clauium alijs item Apostolis, & Episcopis concessarum, specialiter S. Petro factam docet, quia cunctis Ecclesiæ rectoribus, *Petri forma præponitur, & nihil ab alijs ligatur, vel soluitur, nisi, quod B. Petrus, aut ligarit, aut soluerit, ita ut vni commendatum, siuè principaliter, & quasi fontaliter à Christo commissum sit, quod omnibus intimatur.* Est verò longè manifestissimum, quomodo clauis adæquatè sumptæ, ac vt comprehendentes functionem referandi infallibiliter mysteria fidei, siuè docendi veritates reuelatas, specialiter soli Petro, eiusque successoribus sint commissæ.

Clauis sic expositas solus S. Petrus accepit, vt disertè ait Optatus lib. 7. & insigniter (si duntaxat sensus attendatur) Origenes tract. 6. in Matth. Eodemque recidit, quod interdum dicunt Patres, Ecclesiam clauis accepisse in S. Petro.

[Etsi adhuc clausum, (inquit Tertullianus cap. 10. Scor-

pia-

piaci) putas coelum, memento claves eius, hinc Dominum Petro, & per eum Ecclesiæ reliquisse.] Similia Beda Ioa. 21. *sub finem*, & Fulgentius lib. de fide ad Petrum cap. 3. post S. Augustinum, qui Tract. 50. in Ioan. & in Psal. 108. enarrat. 1. & alibi frequenter; partim, ait, S. Petrum accepisse claves in persona Ecclesiæ; partim S. Petrum claves accipientem, representasse Ecclesiam. Quorum verborum sensus non est, vel claves datas esse toti Ecclesiæ, vel datas esse soli singulari personæ S. Petri, ea obeunte perdendas: neutrum enim verum est. Itaque sensus verborum illorum esse debet, claves datas quidem esse S. Petro, sed transmittendas ad posteros; ita ut sint vsui, quando perstabit Ecclesia militans, ad cuius bonum datæ sunt capiti. Qui sensus habetur ex eodem S. Augustino serm. 114. de temp. & multis illustratur à Hieronymo Torrensi in Confessione Augustin. lib. 1. cap. 9. §. 1. & à Bellarmino lib. 1. de Pontif. cap. 12. *ad ultimam obiectionem*, & ab erudito viro, qui ad librum 3. S. Augustini de Baptism. notas apposuit. Monstrant hi Doctores etiam si solus S. Petrus claves accepit, dici tamen datas toti Ecclesiæ, quia cum eo moriente, amittendæ non erant. Doctè, acutè, sed pro more spinosè, id discussit Caietanus tom. 1. Opusc. tract. 3. cap. 3.

Ex his perspicuum manet, quod probandum, & exponendum suscepimus; nempe omnes titulos à clavis adæquatè sumptis, vel simpliciter & absolutè dictis petitos; (qua ratione claves sunt solius summi Ecclesiæ Rectoris propriæ) siue tribuantur B. Petro, siue simpliciter enuncientur, cadere in Romanum Pontificem, qui S. Petro in totius Ecclesiæ præfectura succedens, ut Iurium, & potestatis, sic titularum, ac decorum inde petitorum particeps, est agnoscendus, exclusis ab æquali participatione omnibus alijs, quantumvis eminentibus Antistitibus, quibus tamen aliquam ut Sacerdotij, sic potestatis participationem, nemo negarit. Quo pacto accipienda est visio Sancti Petri,
Cla-

Claves S. Chrysoftomo tradentis ad ligandum, atque soluendum, vt refert Metaphraftes in vita Chrysoftomi, & Gennadius cap. 5. pro Concilio Florentino sect. 19. Similiter S. Petrus visibiliter apprensus S. Huberto consecrato in Episcopum Tungrensem à Sergio Papa, [tradidit ei clauem quasi auream in manu gestandam, in potestatem ligandi ac soluendi, & Lunaticis furiosisque sanitatem conferendi, quæ vsque hodie seruat in Ecclesia B. Petri Leodij.] Verba sunt Actorum S. Huberti par. 1. cap. 3. Solus tamen S. Petrus, eiusque in Apostolica sede successor, plenum & adæquatum Clauium vsum obtinuit: quæ sunt *Claves illæ intelligibiles*, vt loquitur Theodorus Studita Cath. 15. ad quas representandas, argenteæ clauis, ex argento scilicet, fabrefactæ, proponi Romæ solebant ad adorandum, vt idem Studita cum laude memorat. Idem significabat paruula aurea clauis, dono mitti solita à Romanis Pontificibus, intra quam plerumque aliquid è S. Petri catechis seuiter abrasum includebatur. Nec rarò, Deus operibus supra naturam applicationi huiusmodi clauium astipulatus est, vt fidem per eas clauis exhibitam, à se profectam esse demonstraret. Ita testatur S. Gregor. lib. 1. Registri Epist. 25. & 30. qui aliud insigne miraculum aduersus impium Longobardum eiusdem clauis contemptorem editum, refert lib. 6. Indict. 15. Epist. 23. Aliam item clauem ad Visigothorum Regem mittens lib. 7. Epist. 126. Indict. 2. horratur, vt eam collo appensam gestet ad assequendam peccatorum absolutionem, interuentione S. Petri. Quod enim ea clauis paruula esset, vt frequenter apud S. Gregorium legimus, poterat absque incommodo de collo suspensa gestari, vt sacrum Encolpium. Apud Gregorium Turonensem lib. 1. Mirac. cap. 28. refertur vsum multorum, qui clauis aureas loco vulgari sepulchri S. Petri clauium afferebant, & vulgares illas pro benedictione asportabant; quibus infirmitates Deo fauente tollebant. Affine est, quod clauis Dominici sepulchri, & Ciuitatis Sanctæ, ac Montis

Oliueti benedictionis causa à Patriarcha missas in Occidentem legitur in vita Caroli Magni à Pithæo vulgata : & idem recitant de posteriori tempore Rogerus in Annal. Anglic. anno 1185. & Rigordus in relatione ad annum 1184.

Æquè Pontificiam summam potestatem significat gladius S. Petri, quo nomine non est intelligendus materialis ille gladius, quo S. Petrus usus est, dùm hic viueret; V. G. quo Marco auriculam abscidit: Quamuis eum quoque S. Petri gladium fuisse olim magno honore asseruatum, docent illa S. Chrysofomi Orat. de Caten. S. Petri apud Metaphrastem 1. Aug. [Sed quinam gladius? Neque enim hic despiciendus est, quoniam & ipse Apostolica manu eductus, totam Spiritus sancti gratiam, ac diuitias illhinc atraxit.] Et mox [Ita igitur gladium Petrus possidens, secum, & in prædicatione afferebat: tùm, vt sicubi opus esset, illo vteretur; tùm vel maximè, vt ipsum videns, ad Magistri admonitionem memoria tenendam reuocaretur: & eo modo tempus illud, quo Iesus Crucem passus est, & ea, quæ postea secuta sunt, secum cogitaret, inuidiam scilicèt, odium, insidias, proditionem, iniustum Iudicium, iniustiorum mortis sententiam, Crucem, sepulturam, & reliqua omnia, quæ homicidæ Iudæi facere ausi sunt. Hæc cum gladium illum Apostolus videret, contemplabatur: hæc assiduè animo reuoluebat. Hæc secum repetens, meditabatur, gladio ipso memoriam suggerente, & ad prædicationem exequendam, illum alacriorem efficiente. Hoc gladio, & ad omne periculum pro Christo subeundum armabatur Apostolus, & ad omnia pericula suscipienda; tùm vel maximè ad sacras illas catenas induendas, & iniquorum hominum carcerem habitandum; denique ad Crucis martirium subeundum, firmior, ac promptior factus est. Quamobrem hic gladius, vt res quædam pretiosa, & omninò veneranda, Apostolicisque manibus deseruiens, ac eas tangens, eodem honore, & veneratione, qua & catenæ ipsæ, in regali Palatio, vbi Apostolo Petro sacrum templum

plum erectum est, velut sacratus quidam, & coelestis thesaurus in intimo loco repositus seruetur, vt scimus, qui fidelibus Imperatoribus, & fidelium virorum multitudini ad sanctitatem proponi solet. Coelestem enim gratiam confert, variarum curationum copiam suppeditat, sui cultores salutariter custodit, seque amplectentes erigit, animas ipsorum eleuans. Quod si breuis, & informis videtur gladius ille, non est propterea despiciendus. Apostolicam enim miraculorum vim, & potentiam secum continet. Nam hunc Apostolus, vt potentis Dei frameam possedit, & vt ancipitem gladium cognouit.] Concludit denique inferius. [Hunc itaque sacratum gladium cum sacris, & Apostolicis Catenis connectentes, Petrum ipsum mente inspicere nobis videmur, & vtraque tangentes, Apostolum à nobis tangi, existimamus; neque vlllo modo ambigimus eo quod hæc loco ab Apostolo ipso disiuncta sint: sed, & hæc per illum mente formantes, & per fidem ipsam in vnum copulantes, ad eum ipsum, qui per hæc passus est, totum referimus.]

Non igitur nomine *Gladij S. Petri*, in re proposita, intelligendus est gladius materialis, quo S. Apostolus hinc superstes vsus est. Sed neque ille gladius S. Petri consideratur hoc loco à nobis, quem à Summo Pontifice benedictum, & transmissum, ad varios constat. De cuiusmodi gladio S. Petri, putò accipiendum illud Aymoini lib. 5. cap. 36. histor. Francor. [Attulit ei (Ludouico II.) præceptum per quod pater suus (Carolus Caluus) illi regnum ante mortem suam tradiderat, & spatham quæ vocatur S. Petri, per quam eum de regno inuestiret: sed & regium vestimentum, & coronam, ac fustem ex auro & gemmis.] Huiusmodi gladius S. Petri, hinc non attenditur, sed gladius spiritualis. Nam quamuis, vox *gladij* cum sonet quid cruentum, minùs accommodata videtur ad significandam potestatem Ecclesiasticam; vt optimè prosequitur Sanderus lib. 1. de claue Dauid cap. 2. Esse tamen in Ecclesia gladium

spiritualem, extra dubium est. Non diffiteor, quin vox gladij Ecclesiastici, iuxta communem usum ardeat ad potestatem plectendi, ac coercendi inobedientes. Nihilominus consequenter, & indirectè, vox illa, potestatem Pontificiam adæquatè sumptam, insinuare potest: quatenus potestas plectendi, quæ est coactiua, supponit directiuam, siuè gubernatiuam, quæ antecederet ad poenæ irrogationem, mandauerit hoc; aut illud. V. G. sanxerit sic, aut sic accipiendum esse, quod verbo Dei scripto, aut tradito continetur; cum quibus actibus nectuntur alij, in Pontificiam potestate adæquatè sumpta, comprehensi. Atque ita gladius S. Petri, saltem indirectè; idest, vel præsuppositiuè, vel per connexionem, complectitur vniuersam potestatem Pontificiam; quamuis extimus verbi cortex solam facultatem animaduertendi in rebelles, & inobedientes sonare videatur. In quo sensu multa de hoc gladio habet Petrus Blesens. Epist. 145. & Petrus Cluniacensis lib. 6. Epist. 46. Actum alibi de extimescenda vi mucronis Ecclesiastici, limati, & exacuti: Quod S. Iræneus monstrauit, ea sollicitudine quam adhibuit, vt Victorem Papam aduersus Asianos concitatum molliret, & à stringendo, vt cogitauerat, gladio Ecclesiastico auerteret. Quod si vsus huius gladij à quocunque Ecclesiastico Iudice vibretur, supra quamcunque materialis gladij impactiorem damnosior est, vt Christus ipse S. Birgittæ reuelauit lib. 4. cap. 99. multo iustius est timorem iniici, cum idem gladius validiore, & potentiore S. Petri successorum manu educitur: quia infrequentius accidit, vt ea eductio irrita sit, vel iniusta. In quam rem plenè differit Augustinus Anconitanus in summa de potestate Eccles. q. 27. art. 3. Nos id ipsum breuiter attigimus Tract. de Monito. par. 2. cap. 20. num. 7.

Vnum, & alterum, nec planè recens, nec vulgare, sed omninò illustre exemplum iræ Dei aduersus contemptores huius gladij à Pontifice exerti, eò libentiùs hinc apponam, quod potestati vniuersali Romani Pontificis egregiè

suffrag

suffragetur, cum acciderit circa eas personas, quæ, & gradus Ecclesiastici sublimitate, & elongatione ab Vrbe Romana, videri potuissent minùs obnoxia nocuentis ab exerto cominus S. Petri gladio extimescendis. Scribit ergo Pantaleon, cuius relatio attexta est in fine operis Anonymi Dominicanus contra Græcos, fuisse se Constantinopoli anno 1055. Indict. 8. cum Stephanus Cancellarius, & Petrus Amalphitanus legati S. Leonis IX. Michaëlem Cerularium, & gregales, autoritate summi Pontificis, exerto in eos Ecclesiastico gladio, absciderunt à corpore Ecclesiæ, postquam omnibus frustra tentatis, etiam excusso de pedibus puluere, iuxta præceptum Domini, Constantinopolitana Vrbe excedere constituerunt. [Ipsis è Ciuitate discedentibus (inquit Pantaleon, contestans se affuisse) stupendum valdè miraculum actum est. Liminare marmoreum Ecclesiæ S. Sophiæ, miræ magnitudinis, dissoluitur: statimque talis est clades subsecuta, vt diebus paucis, sexaginta Græcorum millia morerentur, nec vllus alienæ gentis. Interim, & per triduum, inæstimabiles coruscationes, & tonitrua, & imbrium, ac grandinum multitudines extiterunt.] Illud non minùs illustre, nec minùs attestans vniuersali Romani Pontificis autoritati, quod Gennadius pro cap. 5. Concilij Florentini sect. 14. Græcos suos appellans, & tentans à maledicentia, & rebellionem in Romanum Pontificem reuocare, sic habet præter coetera. [Græcos excommunicauit Nicolaus I. temporibus Photij, & excommunicationi illi non defuit iota vnum, sed facti sunt captiui, (vt is in excommunicatione dixit) in omnes gentes, tanquam Iudæi, &c. At hic quidem sic. Innocentius ante hunc, Eudoxiam ob Chrysofomi exilium, excommunicauit, & intremuit eius sepulchrum, donec reuocato eo, excommunicationem remisit, & statim constitit illius tremor sepulchri. Sed quid euenit nostra memoria? Nunc sub Nicolao V. Pontifice Maximo, cum legati à Constantino Imperatore, qui vocabatur *Dragases*, ad eum missi,

adhuc.

adhuc supersint, quibus litteras dedit plenas timoris, & horroris, ubi apertè cum execratione prophetizat excidium, & internecionem extremam infelicitum Græcorum. [Toleramus (inquit) in Iesum respicientes, sempiternum Sacerdotem, & Dominum; qui sterilem illam ficum vsque ad annum tertium iussit asseruari, agricola iam ad excidendam arborem se accingente, quia fructum nullum ferebat. O magnam calamitatem! Anno 1451. hanc conscripsit Epistolam, & 1453. capta est Constantinopolis. Non potestis dicere, hæc vera non esse; Minimè gentium, cum sit id manifestum, & res ipsa apertè loquatur. Tres (inquit) annos expectabimus, si vos fortè à Schismate, & separatione conuerteritis, & vos verè decreto adiunxeritis, secundum Saluatoris de ficu præceptum. Si verò non, excindemini, ne terram otiosam, & inutilem reddatis. Hoc miraculorum miraculum maximum; quod ut in Epistola ipsa scribit Nicolaus Papa, Græcorum gens illa, magna, & formidabilis, sapiens, & clara, fortis terrarum Domina, ob diuinam vltionem, ita in barbarorum seruitutem abducta sit.] His recitatis Gennadius ad luctum pro gentis suæ clade conuertitur, iustiùs quàm fructuosius. Stephanus quoque Patracensis, iustum Dei iudicium Græcos Romani Pontificis auctoritatem detrectantes Turcæ dudentis, & obseruat, & deplorat sess. 21. Concilij Lateran. sub Leone X. Iam ante Turcismum Byzantij plantatum, Gregor. IX. Epistola ad Gennadium Patriarcham grauissimè inculcat hoc Dei in Græcos Romanæ Ecclesiæ rebelles iudicium, vt subderentur Gentilibus, qui Ecclesiæ subesse noluisent. Ego consentaneè ad præmissa, dixerim, inde constare, potestati gladium S. Petri in contumaces vibranti, neminem fidelium subduci, etiam si inter Græcos procul à Romano particulari Patriarchatu degat, aut etiam si Patriarcham agat gentis populosissimæ, vt exempla prædicta docuerunt. Constat denique ex dictis, omnes titulos ex S. Petri gladio petitos, rectè cadere in Romanum.

Pon-

Pontificem ; quandoquidem is gladius , formaliter , & explicitè nihil aliud est , quàm authoritas Pontificia ad plectendum Rebelles Lumini , eosque , vel vsu Sacramentorum , vel fidelium communicatione mulctandos : Implicitè autem & præsuppositiuè , vel per connexionem , potestatem Pontificiam vniuersam comprehendit , vt supra est demonstratum .

Habemus ergo multa , & referta promptuaria , ex quibus solida decora , & illustres titulos Romani Pontificis eruamus . Nam præter titulos illos , quibus explicitè afficitur , eo ipso , quod ad eum Dignitatum apicem pertigit , rectè referuntur ad eum , quæcunque de S. Petro , prout Ecclesiæ capite pronuntiantur à Concilijs , & Patribus ; Nec non quæcunque de Ecclesia , vt fidei magistra , & Iudice Religionis , traduntur . Item quæcunque de sede Apostolica , & S. Petri Cathedra , vel Ecclesiæ clauibus adæquatè sumptis , ac S. Petri gladio extant apud Patres , probatosque Doctores , quorum omnium Specimen exhibendum est , digestis per initiales litteras , selectioribus , & clarioribus apud Concilia , & Patres titulis Pontificijs . Digessit horum titulorum seriem Rutilius Benzonijs lib. 1. Speculi Episcoporum disp. 1. q. 2. à pagina mihi 78. Sed stetit in vndenario , parcus in vberima materia , vt mox patebit .

Idem dixerim de Ioanne Monacho , & Probi ad eum additionibus super prooemium sexti Decretal.

ac etiam de Card. Tusco V. Papa concl. 40.

qui professi titulos Romani Pontificis

colligere , paucos admodum , nec

ex Patrum , & Conciliorum

scriptis , sed ex longè in-

ferioris notæ auto-

ribus produ-

xerunt.

*